



A politikailag korrekt beszéd zsákutcájáról

2015 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

Történt, hogy a szépséges Ausztriai Annát, Fülöp spanyol király jövendőbelijét ünnepélyes menetben vitték Madridba a királyi esküvőre.

„Amit egyáltalán meg lehet mondani, azt meg lehet mondani világosan; amiről pedig nem lehet beszélni, arról hallgatni kell.” (Ludwig Wittgenstein: Logikai-filozófiai értekezés)

A királyi arát mindenütt ünnepélyesen fogadták, s egy helyütt a polgármester egy tucat selyemharisnyát nyújtott át ajándékkul, ám a zord majordomus elutasította, mondván: „A királynénak nincs lába!” A hercegnő roppantul megijedt, mert azt hitte Madridban majd levágják a lábát (? sem volt a szellem sasmadara.) Holott csak arról volt szó, hogy voltak dolgok, amelyekről – a kor ostoba divatja értelmében – nem lehetett beszélni.



Nevethetünk ezen, pedig mint egykor, ma is vannak dolgok, amelyekről nem beszélhetünk, mert féljük, hogy akkor mindenféle bélyeget fognak ránk sütni. Régen az összeesküvés társaságokban titkos kézjelek, ruhadarabok, színek segítségével azonosították egymást a beavatottak, mára ennek szerepét a nyelvi jelek vették át. Mostanában a nyelvhasználat alapján megállapítható, hogy kinek milyen meggyezésdése – vagy érdeke – van. A modern nyelvújítás azután mulatságos dolgokat képes produkálni.

*

Már a görög gondolkodás központi kategóriája volt a logosz, ami – egy olvasatában – a világos, tiszta beszédet jelenti. Enélkül nincs megértés az emberek között. Egyszerűen lehetetlenné válik a kommunikáció, ha nem a közmegegyezésen alapuló formájukban használjuk a szavakat. Itt aztán rögtön a dolgok séréjében vagyunk, annál a kérdésnél, hogy mit is kell értenünk a „köz” alatt. Persze meg lehet próbálni a „közt” a megegyezésre rákényszeríteni. Ez folyik most, és az új középkor eljövetelének jeleként visszatérni látszik a realizmus kontra nominalizmus vita. „Universalis ante rem” – a fogalom megelőzi a dolgot – mondanák liberálisaink; vagyis ha megváltoztatjuk a dolog nevét, megváltozik a dolog, de legalábbis az emberek vélekedése a dologról.

Van azután úgy, hogy bizonyos dolgokról meg egyáltalán nem beszélünk, mert a fogalmak, amelyek leírnák őket, az újmódi liberális szótár szerint tilosak. Klasszikus példája ennek az oly sokakat megnyilvánulásra ingerlő bevándorlás-probléma. Alább kísérletet teszünk rá, hogy eredeti – értsd: értelmes – nyelven beszéljünk róla.

A migrációval kapcsolatos, gyakran használt érv a keresztényi szeretet, a „Szeresd felebarátodat, mint te magadat!” parancsa. Megjegyezném, hogy akik ezt hangoztatni szokták, meglehetősen felemás viszonyt ápolnak a kereszténység egészével kapcsolatban. Mondhatni, utálják. Így a kereszténységet érvként használni részükre meglehetősen érdekes. Roppant furcsa, hogy a muzulmán bevándorlók státuszának legalizálására azt a kereszténységet kívánják használni, amelynek ünnepeit, jelképeit – pontosan a fent nevezett bevándorlók érzékenységére tekintettel – egyesek be szeretnék tiltani. Hogyan mőködhet az oly igen kívánt „szekuláris állam” egy keresztény alapelv mentén? Továbbá hogyan van az, hogy ez esetben legyünk keresztények, vagy legalábbis viselkedjünk a keresztény elvek szerint, ugyanakkor bármi másban – mint például az abortusz vagy az azonos neműek házassága kérdésében – tagadjuk a keresztény elveket? Tudom, ezek „ad hominem” érvek és nem az

állításra, hanem az állítóra vonatkoznak, de akkor is. Egyébként pedig a mainstream keresztény teológia ismeri és elismeri az önvédelmet, márpedig a bevándorlás tiltása, vagy legalábbis korlátozása és szűrése – megítélésem szerint – ebbe a kategóriába tartozik.

A Bevándorlás Barátainak – ha már nyelvújítás, legyen röviden BeBa – következ? f? érve, hogy Európa előregszik, népessége fogy, ezért munkaer? hiány lép/lépett fel, aminek következtében szükség van a bevándorlókra. Szükség van rájuk továbbá azért – mondják –, mert vannak olyan alantas munkák, amelyeket az elkényeztetett, gazdag nyugat-európaiak nem hajlandók elvégezni; bezzeg a bevándorlók. A jó hazugság alapja az, hogy mindig legyen benne valamennyi igazság is. Mert mindez igaz. A kérdés csak az, hogy vajon a bevándorlók mennyire alkalmasak betölteni a keletkez? hiányt.

*

Mindenekel?tt meggondolandó, hogy mennyire helyes és etikus olyanokat importálni, akiket kifejezetten az „alantas” munkákra akarunk használni? Az „alantas tevékenység” ugyanis per definitionem társadalmi feszültséget vált ki, amennyiben ráébred valaki, hogy ezt teszi éppen. Nem véletlen, hogy a bevándorlók gyerekei és unokái a legelkeseredettebb ellenségei a befogadó társadalomnak. ?k ugyanis már tudják, hogy a munka, amit ajánlanak nekik, az alantas; és joggal vélik úgy, aki alantas munkát végez, az maga is alantas vagy legalábbis annak tartják. A szülei, akik a munka fogalma alatt esetleg csak az ópiumtermelést vagy a kecskepásztorságot ismerték, természetesen nem tudták, hogy az itteni munkájuk „alantas” lesz. Egyébként is, az alantas fogalma alatt ?k csak szomszéd törzsbelieket vagy a keresztényeket értették. Pontosan az oly divatos liberális szociológia értelmében is a társadalmi béke ellenében cselekszünk, amikor szándékosan létrehozunk egy ilyen robbanékony helyzetet.

Maradva a többség által is érthet? célszer?ségnél, megvizsgálhatnánk azt is, hogy tulajdonképpen milyen munkaer?re van szüksége a fejlett nyugatnak, már ha szüksége van ilyenre egyáltalán. Furcsa dolgokat tapasztalhatunk. Azt látjuk, hogy mindenféle szakmunkásokra, magasan képzett mérnökökre van szükség. A technikai világ ugyanis megváltozott. Mer?ben más volt a helyzet az ötvenes években, amikor a török vendégmunkásnak megmutatták, hogy hova kell kett?t ütni a kalapáccsal és hármat húzni a csillagkulccsal. Ezt hosszabb-rövidebb id? alatt megtanulta és máris hasznos tagja lett a társadalomnak. Egészen addig, amíg nem csináltak egy gépet, amelyik ezt sokkal pontosabban és gyorsabban megcsinálta ? és még csak kebabot sem akart enni, valamint nem épített mecsetet. Ma emberre már csak ezeknek a gépeknek tervezésénél, programozásánál és karbantartásánál van szükség. Er?sen kétséges, hogy a damaszkuszi bazárban hamis arany csecsebecsék árusításában szerzett tapasztalat felhasználható lenne ilyesfajta a feladatoknál.

Mit kezdhethünk a harmadik világból érke? bevándorló tömegekkel a „tudásalapú társadalomban” ? amelyet oly vad verbális er?feszítéssel akarunk elérni ?, amikor velük a fogalom bármilyen értelmében a tudatlanságot engedjük magunk közé. A „tudásalapú társadalom” még a világ fejlett részein is elérhetetlen, mert a valódi tudás egyre szofisztikáltabb és áttekinthetlenebb, ezért a társadalom dönt? többsége ott is kimarad bel?le – nem is hiányzik neki –, bármit tanítsanak is a CEU szociológiai stúdiumain. Különösebb kockázat nélkül leszögezhetjük, hogy a harmadik világbeli bevándorlókkal a népesség tudása és általában a modern, ipari léttel kapcsolatos kompetenciái nem növekednek. S?t.

*

A másik munkaer?-éhes terület a szociális ágazat, amely a torz, családeellenes változások hatására egyre meghatározóbb lesz szerte a gazdag országokban. Az élet itt hosszabb és betegebb lett. Az előreged? társadalmakban egyre többen lesznek ápolásra szoruló, betegek vagy csak magányosak; és mert családjuk divatos módon vagy nincs, vagy nem tör?dik velük, pénzért igyekeznek szeretet vásárolni maguknak. Hogy erre alkalmasak lennének a bevándorlók? Természetesen a magatehetetlen, ám gazdag Hanzi bácsit vagy Stefi nénit egy, az irodalmi szuahélit vagy pastut ékesen beszél? bevándorló gondjaira akarják majd bízni a félt?n szeret? rokonok. Majd felolvassanak szegény öregeknek? Csak szalonnát ne akarjon enni egyikük sem. Úgy gondolom, nem mindegy, hogy kinek a kezei között kell meghalnunk vénségünkre.

A szociális munka, ami, végül is nem más mint az ember személye körüli szolgálatok, nem els?sorban tudást, hanem nyelvismeretet és a kulturális azonosságot feltételez? empátiát igényelnek. Ha valamire, hát erre biztosan nem alkalmasak a nyelvtudással, kulturális azonossággal nem rendelke? , más vallású, más szokások között felnöv? bevándorlók.

Egyáltalában, mik azok az alantas munkák amikre a bevándorlók használhatóak? Kukás? Csatornatisztító? Mosogató? (Még azt is jobban csinálja a magyar bölcsész Londonban.) Nem igaz, hogy ilyenekre évente milliós számra szükség lenne. A helyzet az, hogy az EU gazdag mag-országainak valóban szüksége van külső munkaerőre. Akárhány Nobel-díjast szívesen befogadnának. Részben az elöregedés, részben a munka-ellenes szociális támogatások hatására sokan egyáltalán nem akarnak dolgozni arrafelé és nem is dolgoznak. Persze ha kérdik őket, akkor nem ezt mondják.

Sajnálatos módon a munkaerőhiányt a gazdag országok a közel-gyarmatokról, Kelet-Európából pótolják. Az innen érkezők minden tekintetben megfelelnek az elvárásaiknak. Ők otthon, az otthoniak költségére megszerezték a szükséges szakképesítést vagy médiaszakosok; és ez roppant költséghatékony is a befogadó országok számára. Még a cigányok sem kellene nekik, azok csak maradjanak otthon.

Csakhogy – és itt jutunk újra a PC-beszéd lehetetlenségéhez – ezt nem lehet mondani. Nem lehet mondani, hogy nincs szükség írástudatlan négerekre, máktermesztő afgánokra és hasonló egzotikus népekre, hanem fehér, keresztény és olcsó munkaerőre van szükség, akikről feltételezhetjük, hogy ismerik az európai szokásokat és kultúrát. Mert ilyet mondani csúf rasszizmus, ezért azután a problémát nemhogy megoldani, még leírni sem tudjuk. Kizárólag azt lehet a PC szabályai szerint mondani, hogy vagy mindenki jöhet, vagy senki: ember és ember megkülönböztetése tilos, holott jól tudjuk (vagy tudtuk): az emberek igenis különbözőek.

Javasolom tehát, hogy a probléma kezelésére álljunk neki a „tudásalapú társadalom” Európában oly kimondhatatlanul sikeres, megvalósításának a harmadik világ minden szegletében. „Minden oázisba egyetemet!” – ez legyen jelszavunk! Tán még a CEU-t is áthelyezhetnénk Mogadishuba, hogy tényleg közelebb segítsenek az elesetteken. Így aztán sokkal könnyebb lenne bánni a partjainkra tömegével érkező szociológusokkal és kultúrantropológusokkal, mert például elküldhetnénk őket az elmaradott országok fejlődését előmozdítani.

Írta: [aristo](#)

<http://mandiner.blog.hu>

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
